

Omagiu

Nicu Hăloiu

Omagiu

1

Tu

Tu ești aici, între cuvinte,
printre versuri ce rimează,
ca să cobori pe-aceeași rază
la fel de blând ca înainte!

Tu ești în florile de tei
ce tot cad de-atunci, mereu,
că versul tău, luat de la zei,
e flacăra lui Prometeu!

Tu ești în codrii de aramă
ce freamătă ca să-i ascuți,
în atâția ani pierduți,
care și acum te cheamă!

Ești pe pământ precum pe cer
luceafărul strălucitor,
care, în timp ce toate pier,
rămâne memuritor!

2

Luceafăr

Citesc poeme de iubire,
scrise de tine-atunci, de mult,
și-mi pare că sfios, ascult,
o simfonie din Psaltire!

Parcă te văd, transfigurat,
cu luceferi pe la tâmpile,
așteptând înfrigurat
cu-amor, versul să se umple!

Ești tu, nesecat izvor
de poezie și iubire,
întruparea unui dor,
îndrăgostit de nemurire!

Cosmosul ți-a fost părinte,
nemurirea ți-a fost mamă,
tu ești lumina cea cuminte,
ce-aduce cerul către humă!

Ne porți dincolo de timp,
cu versul tău, nemuritor,
luceafăr strălucitor
precum zeii din Olimp!

3
Luceafăr blând

Nici nu mă mir, luceafăr blând
că muritorii te-au hulit
și-abia după ce-ai murit,
ai devenit eternul gând!

Contemporanii nu văzură
ce vedeai tu așa ușor
pe bolta nopților, o dâră
lăsată de un dulce dor.

Ei nici nu puteau să vadă,
ce vedeai tu cu simțirea:
un prinț ce cobora pe-o rază,
dând pe iubire, nemurirea!

Multe mai aveai de spus
dar te-au izgonit devreme,
de tine aveau a se teme,
că pentru ei, erai prea sus!

Și i-ai lăsat în lumea lor,
în care tu n-ai avut loc,
ei petrecuți de-al lor noroc,
tu pe cer, nemuritor!

4
Că amintirile te cheamă

Nemuritor, în infinit
prințul luminii tu ne ești,
iar dacă lumii i-ai murit,
în versuri încă strălucești!

Te-ai dus acolo, între zei,
să-ți duci veșnica odihnă

și-acuma ești dulcea lumină
ascunsă-n florile de tei!

Poate, vreodată, totuși,
vei reveni pe-aripi de vânt,
să fii iubirea din cuvânt
și lacul încărcat de lotuși!

Te-așteaptă doinele cu jale
te-așteaptă codri de aramă,
vino iar pe-aceeași cale,
că amintirile te cheamă!